

BINNENLAND

PROF. J. G. DE BOER

1928 — 18 Mei — 1953

18 Mei 1953 was het 25 jaar geleden, dat aan professor J. G. de Boer het tandartsdiploma werd uitgereikt. De toenmalige commissie „belast met het afnemen van het tandartsexamen volgens de wet van 1878” zal misschien wel aan de mogelijkheid hebben gedacht, dat deze jongste collega nog eens een plaats zou gaan innemen achter de tafel, maar dat dit in de functie van hoogleraar zou zijn, daarop zal men toen nog niet hebben durven hopen. Veel is er sindsdien veranderd, veel is er gelijk gebleven.

De Boer was een opvallend goede student, is een opvallend goed practicus geworden en doordat hij het contact met de universiteit heeft onderhouden, voorbeschikt om voor een onderwijstaak groepen te worden. Toen hij dan ook zijn arbeid aan de universiteit van Groningen aanving bleek aldra, dat hier niet een beginner in het vak stond, doch een man, die meer met dit bijtje had gehakt.

„Veel is er gelijk gebleven”. De Boer is zichzelf gelijk gebleven, een serieuze werker, veeleisend voor zichzelf, niet tevreden met halve resultaten, alles moet tot in de uiterste perfectie worden uitgewerkt. Voorwaar een goede eigenschap voor de conservist in de tandheelkunde.

Veel is er ook gelijk gebleven in de onderwijsmoeilijkheden: hoe de studenten bij te brengen het schone maar moeilijke vak der conserverende tandheelkunde. Of De Boer hierin slaagt? Gij behoeft slechts een college van hem bij te wonen om U hierover een oordeel te vormen. Groningen prijst zich gelukkig deze man voor het tandheelkundig onderwijs aan haar universiteit te hebben kunnen winnen.

Jan Godfried de Boer werd geboren 23 April 1904 te Batavia. Hij bezocht hier, na de lagere school, een paar jaren de Hogere Burgerschool om na de terugkeer in Holland het einddiploma te behalen aan de H.B.S. te Hilversum. De jaren 1924—1928 studeerde hij aan de universiteit te Utrecht, vertrok toen naar Amerika om daar in 1929 D.D.S. examen aan de universiteit van New York te doen. In hetzelfde jaar slaagde hij in New York voor het State Board examen en keerde toen naar Holland terug, om een jaar lang assistent te zijn bij de tandheelkunde aan de Utrechtse universiteit. Toen hij aan het eind van dit jaar zijn emigratievisum had verkregen vertrok hij wederom naar New York, waar hij 2 jaren lang verbleef, ten dele particuliere praktijk uitoefenend, ten dele als schooltandarts werkzaam.

In September 1932 naar ons land teruggekeerd, vestigde hij zich te Utrecht en werd tevens weer assistent aan het Tandheelkundig Instituut der Universiteit. In 1947 volgde zijn benoeming tot hoogleraar te Groningen om onderwijs te geven in de conserverende tandheelkunde. Op 24 Januari 1948 hield hij zijn inaugurele rede, getiteld: „Een oriënterende beschouwing over de Conserverende Tandheelkunde”.

In de jaren dat De Boer zijn krachten aan het onderwijs te Groningen heeft gegeven, is weer gebleken hoe groot zijn gaven zijn op dit terrein. Hij heeft zijn afdeling, de Sosiodontie, tot een bloei gebracht, waarin het werk van de meester tot uiting komt.

Moge hij nog lange jaren gespaard blijven voor zijn gezin en de Groningse Universiteit.

H u t

Het is mij een voorrecht, enige regels te mogen schrijven ter gelegenheid van het zilveren jubileum van mijn vriend en collega M. H u t.

Dat H u t voor de meeste tandartsen in den lande geen onbekende is, dankt hij aan zijn grote en veelzijdige verdiensten voor de Nederlandse tandheelkunde.

Reeds vanaf de eerste jaren na zijn vestiging als tandarts te Groningen heeft de jubilaris geijverd voor de verwezenlijking van het Academisch Statuut aan de Groningse Universiteit, teneinde ook voor tandartsen het jus promovendi mogelijk te maken. Zijn functies aan de Afdeling Heelkunde van het Stads- en Academisch Ziekenhuis, aanvankelijk als assistent (sedert 1 Sept. 1928), later als hoofdassistent (sedert 1 Jan. 1939), stelden hem in staat de grondslagen te leggen voor de inmiddels tot stand gekomen vernieuwing van het onderwijs in de tandheelkunde, alsmede voor de mogelijkheid tot opleiding aan de Universiteit te Groningen. Onnodig te zeggen dat dit een moeizame taak betekende, waarbij vele obstakels moesten worden overwonnen. Het is aan H u t 's onverflauwde arbeid te danken, dat zij tenslotte werden overwonnen.

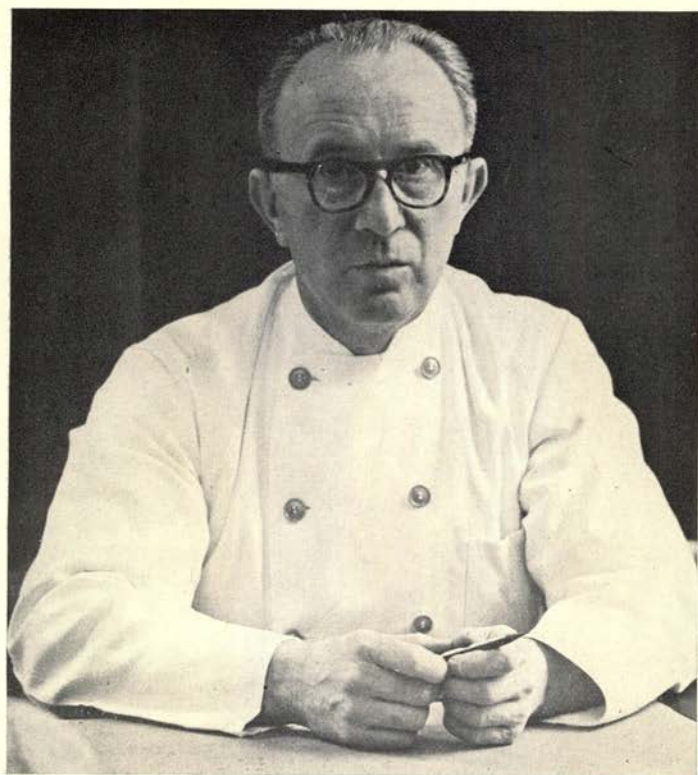
Op 1 Februari 1947 werd H u t benoemd tot buitengewoon hoogleraar in de faculteit der geneeskunde „om onderwijs te geven in de tandheelkunde”, terwijl op 1 September 1947 zijn benoeming volgde tot gewoon hoogleraar, met de opdracht, „onderwijs te geven in de dento-maxillaire orthopaedie en de leer der mondziekten en kaakchirurgie”.

H u t 's organisatorische gaven en vooruitziende blik kwamen in het bijzonder aan het licht toen na de stichting van de nieuwe opleiding het probleem van de beschikbare ruimte moest worden opgelost. Zijn weldoordachte plannen leidden tot de verwezenlijking van een tandheelkundig chirurgische polikliniek, welke inrichting de bewondering van iedere bezoeker afdwingt. Dat nu reeds de klacht van ruimtegebrek wordt vernomen, kan in zekere zin alleen maar verheugend worden genoemd; de stroom van patiënten, die hier hulp zoeken, getuigt van de grote behoefte waarin de kliniek voorziet.

Van bovengenoemde bijzondere kwaliteiten heeft echter niet alleen het onderwijs geprofiteerd; ook in het verenigingsleven zijn zij op gelukkige wijze tot uiting gekomen. Met name de Vereeniging van Nederlandsche Tandartsen dankt de verhoging van het wetenschappelijke peil harer vergaderingen aan het beleid, dat H u t tijdens zijn voorzitterschap, van 1946 tot 1952, onafgebroken voor ogen heeft gestaan. Ook hier was het weer zijn vooruitziende blik die hem aanstonds de noodzaak deed inzien, om de huidige generatie van tandartsen zo veel mogelijk in de gelegenheid te stellen, kennis te nemen van wat de tandheelkundige wetenschap heden ten dage te bieden heeft. Zijn benoeming tot voorzitter van de Nederlandsche A.R.P.A. doet in dit opzicht ook het beste verwachten.

Niet onvermeld mag ook blijven zijn hulp bij de voorbereiding van het reorganisatieplan van de Maatschappij tijdens de oorlog; ook dit gebied van het professionele leven had zijn volle aandacht. Dat de jubilaris, die reeds verscheidene jaren zitting heeft in het Nationaal Comité der F.D.I. naast zijn vele beslommeringen de tijd vindt, Nederland regelmatig op internationale vergaderingen en congressen op waardige wijze te vertegenwoordigen, zij hier slechts in het voorbijgaan opgemerkt.

Naast de hoogleraar M. H u t zien wij dan nog de vriend M a r t e n, van wiens trouw voor de goede zaak (heeft hij in de jaren 1942—1944 niet kennis gemaakt met de gevangenis?) men altijd overtuigd kan zijn. Het is deze trouw, die hem over alle bezwaren van drukke werkzaamheden en lange afstanden heen

doet stappen om aanwezig te zijn op de vele vergaderingen, die men ook in de tandheelkunde tegenwoordig kent en waar men zijn gezond oordeel altijd op hoge prijs stelt. Dat hij in de kring van zijn collegae zeer gezien is, moge o.a. blijken uit het feit dat de Afdeling Noord-Nederland van de Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde hem het Ere-Voorzitterschap aanbood. Echter ook ver buiten zijn afdeling is hij zeer geliefd en bezit hij veel vrienden.

Namens deze vrienden verheugt het mij dan ook, dit te mogen schrijven, wetende: „wie in de tandheelkunde spreekt over Groningen, denkt aan Hut en wie Hut noemt, denkt aan Groningen”.

Twee namen, onafscheidelijk verbonden!

Mogen nog vele goede jaren voor hem en zijn gezin, en dus ook voor de Nederlandsche Tandheelkunde zijn weggelegd!

J. A. C. Duyzings

* *

*

Wij veroorloven ons aan het bovenstaande onze hartelijke gelukwensen toe te voegen. Als lid van het Algemeen Bestuur heeft de jubilaris steeds bijzondere interesse getoond in de gang van zaken bij ons Tijdschrift. Voor zijn waardevolle adviezen zijn wij hem wel zeer erkentelijk. Wij hopen dan ook dat het hem vergund moge worden het Tijdschrift nog lange jaren op dezelfde enthousiaste wijze te dienen.

Red.

MILITAIRE MUTATIES

Bij Koninklijk besluit van 10 April 1953 no. 55 is met ingang van 1 Mei 1953 op het daartoe door hen gedaan verzoek:

eervol ontslag uit de militaire dienst verleend aan:

de reserve-officieren-tandarts der eerste klasse T. Poelstra, C. G. H. Worm, C. C. M. Beek, A. Groeneveld en H. Dalstra, allen van de geneeskundige dienst der Koninklijke landmacht;

Bij Koninklijk besluit van 18 April 1953 no. 23 is (zijn) met ingang van 1 Mei 1953:

I. A. op het daartoe door hen gedaan verzoek eervol ontslag uit de dienst bij het reserve-personeel der Koninklijke landmacht verleend aan de reserve-officier-tandarts der eerste klasse (tijdelijk reserve-dirigerend-officier-tandarts met rang van majoor) E. E. K a l t o f e n, en de reserve-officier-tandarts der eerste klasse J. G. v a n E c k, beiden van de tandheelkundige dienst;

B. benoemd en aangesteld bij de tandheelkundige dienst:

1. tot dirigerend-officier-tandarts met rang van majoor de eervol ontslagen reserve-officier-tandarts der eerste klasse J. G. v a n E c k;

2. tot officier-tandarts der eerste klasse de eervol ontslagen reserve-officier-tandarts der eerste klasse E. E. K a l t o f e n, beiden van de tandheelkundige dienst;

II. tijdelijk benoemd en aangesteld bij de tandheelkundige dienst, tot dirigerend officier-tandarts met rang van majoor de officier-tandarts der eerste klasse E. E. K a l t o f e n, van de tandheelkundige dienst.